

monotone wijze. Manuela neemt een stoel en gaat vlak naast het bed van Berckx zitten, neemt vervolgens zijn rechterhand in haar handen en kust deze op een tedere manier.

Zachtjes spreekt ze de commissaris toe in de hoop dat haar woorden misschien toch tot hem zullen doordringen. Een coma is namelijk vergelijkbaar met een diepe slaap. Algemeen wordt aangenomen dat comateuze patiënten niet meer reageren op de aanwezigheid van andere personen, noch op geluiden, noch op aanrakingen, maar de automatische functies, zoals de ademhaling en de bloedsomloop, blijven meestal functioneren. Soms kunnen spontane bewegingen, zoals een grimas, lachen of huilen, als een reflex optreden bij de patiënt. Een persoon in coma reageert niet op de gebruikelijke manier op prikkels, zoals licht of geluid, en kan er ook geen vrijwillige acties op ondernemen. Alleen bij een pijnprikkel kan je soms een reactie opmerken, hetzij op hun gelaat, hetzij een kleine beweging in het lichaam. Meestal reageren comateuze patiënten zelfs helemaal niet en daarom heerst algemeen de perceptie dat ze je ook niet kunnen horen, maar schijn bedriegt evenwel, want ze zijn wel degelijk in staat om zaken te horen. Vele comateuze patiënten hebben nog normale hersenstam-auditieve reacties en hebben normale fysiologische reacties op auditieve stimuli.

Manuela spreekt Ivo Berckx zachtjes toe. Het is haast fluisteren, want ze voelt zich op dit ogenblik en in deze situatie enorm schuldig nadat ze net voor Kerstmis het penthouse van de commissaris hals over kop had verlaten en nadien elk contact met hem bewust maar koppig had gemeden en geweigerd. Ze was op dat moment heel kwaad en voelde zich enorm te kort gedaan door hem, maar nu vraagt ze zich af of het wel

allemaal zo'n vaart had moeten lopen. Uiteindelijk had hij weinig verkeerd gedaan. Ze weet dat hij haar boven al aanbidt. Waarom heeft zij hem zoveel pijn berokkend? Haar zuiders temperament is alweer sterker geweest dan het gezond verstand. Haar fierheid was gekrenkt. Hij had het verschillende keren proberen goed te maken en ook al kon ze niet langer kwaad op hem zijn, geboden haar fierheid en koppigheid haar toch om het been stijf te blijven houden en niet toe te geven, maar daar heeft ze op dit ogenblik diep spijt van.

“Ivo, vergeef het me, schatje. Ik had je nooit alleen mogen laten. Ik weet het, soms kan ik met mijn temperament geen blijf. Je kent mij toch? Ik had nooit zo'n kleine futiiteit tot zulke proporties mogen opblazen. De aard van het beestje zeker? Het spijt mij echt oprecht, schat. Blijf bij mij, beer. Toe, hou je sterk. Vecht! Doe het voor mij, doe het voor ons, schat. Ik weet dat je het kan. Ik kan echt niet zonder jou, ik heb je nodig!” smeekt ze haast.

Het gelaat van commissaris Berckx vertoont een lichte grimas, alsof Manuela's woorden tot hem schijnen door te dringen. Warme tranen rollen ondertussen over haar wangen. Wat was ze toch weer koppig en stom geweest. Ze had er nooit zo zwaar mogen aan tillen dat zijn cafébezoek met wetsdokter Versluys wat was uitgelopen. Ze had overdreven gereageerd. Hij had zich trouwens ten volle geëxcuseerd en haar een mooie ruiker bloemen geschonken, iets wat hij anders nooit deed. Ze vraagt zich af of de situatie waarin hij zich nu bevindt, misschien wel te wijten is aan haar onhebbelijke houding en plots vertrek. Misschien is het wel door haar toedoen dat Ivo hier nu voor zijn leven ligt te vechten. Had Ivo zich even roekeloos en onbesuisd

in de schietbaan voor de paus gegooid, als zij wat inschikkelijker en minder koppig was geweest? Wie zal het zeggen? Gedane zaken nemen spijtig genoeg geen keer.

Plots begint een van de monitors links van het bed van commissaris Berckx alsmaar luider en luider te piepen. Een van de verpleegsters komt terstond toegesneld en aarzelt geen seconde. Ze drukt onmiddellijk op de rode alarmknop en krijgt ogenblikkelijk bijstand van twee andere verpleegsters en de spoedarts van dienst die de kamer komen binnenlopen. De spoedarts heeft onmiddellijk begrepen dat deze situatie zeer kritisch is en hij stuurt terstond een van de verpleegsters weg met de instructie: "Vlug, maak onmiddellijk de operatiekamer klaar en roep stante pede de cardioloog met dienst op. Het is zeer, zeer dringend!" roept hij.

De twee overige verpleegsters nemen ogenblikkelijk alle voorbereidselen om Ivo Berckx in allerijl naar het operatiekwartier te brengen. Ze rijden het bed met de commissaris snel de kamer uit en zonder Manuela nog een blik te gunnen laten ze haar iets wat verweesd en compleet perplex achter. Ook Ravels en Verdoodt kijken elkaar paniekerig aan, toen ze plots de deur van de kamer horen openzwaaien en vervolgens de medische staf met het bed van de commissaris zien buiten stuiven. Dat ziet er allesbehalve goed uit. Manuela zit nog steeds wezenloos voor zich uit te staren in de kamer en weent zachtjes. Ze houdt haar gelaat verstopt achter haar handen.

"Dit komt niet meer goed," snikt ze.

An Verdoodt legt onmiddellijk haar arm rond haar schouders en spreekt haar wat goede moed in. "Toch wel, heb er vertrouwen in. Ivo is een sterke beer en de dokters hier weten heus wel waar ze mee bezig zijn hoor," fluistert